

מדוע ברחתה שרון?

„התולעים כירסמו בחי“, טוען הבימאי אשר, המספר לרחל המרחלת על הרומן המיוחד במינו שהיה לו עם שרון הראל, שנגמר בצורה דרמאטית

ריינג. דרינג. את הבימאי אשר נשר. בבקשה.

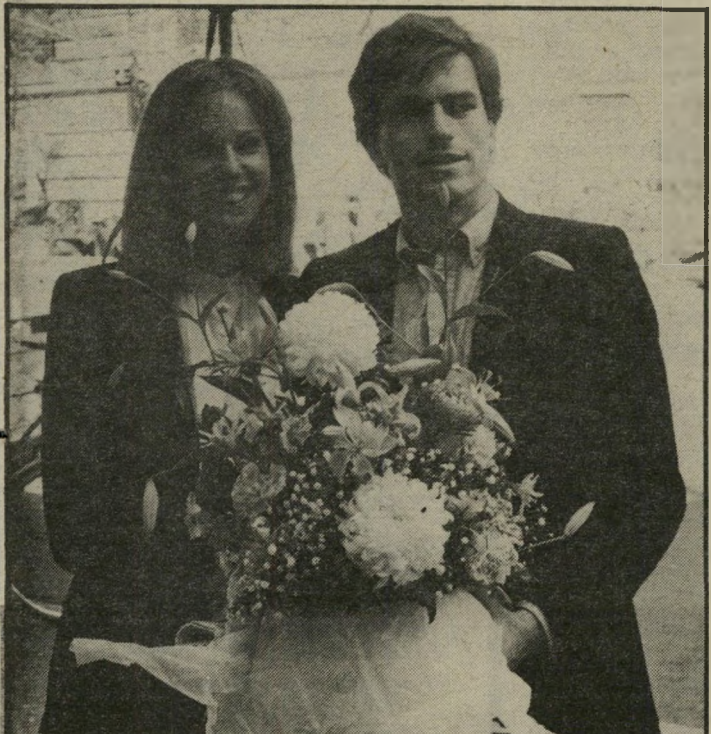
„מדבר.“
נודע לי שלשרון הראל, ידירתך לשעבר, יש חבר חדש בניו יורק. „יכול להיות, אני פשוט לא יודע. מה שאני יודע זה שהיא עוברת על סרט ומפיקה אותו.“
מה קרה ביניכם?

„מה שקרה בינינו זה עצוב. אין לזה שום קשר לבחורה אחרת. מעולם לא אהבתי בחורה חוץ משרון. היו לי אחרות, אבל זאת לא היתה הפואנטה. אנשים ריבדו על רומן שלי עם חלי גולדנברג. אמנם היו לי איתה יחסי קירבה, אבל הם לא איימו על חיי עם שרון.“

„מאז שנפרדנו עברה שנה. היו לי בחורות אחרות, אבל כלי אהבה. מה שנשאר זה סיפור כמו מהקולנוע. עם הרבה כאב בין שני הצדדים, כשכולם פגועים, פצועים ונעלבים.“
אתה באמת נשמע עצוב ופגוע. מה דעתך שניפגש?

„אני לא יודע מה קרה לי, ולמה אמרתי את מה שאמרתי דווקא לך. אבל לא איכפת לי להיפגש.“

הגעתי לדירתו של אבי, ברחוב עמוס נתלאיב. דירה צנועה, שכורה. מקושטת בכרזות של סרטים, כשהי בולטת ביניהן היא כרזה לסרט קז-

שרון ואבי בהצגת הבכורה בניו יורק
חתונה - לא לעניין

עוד פחות. ברחתי לסרטים ולספרים.

בחורה ישבה על המדרגות

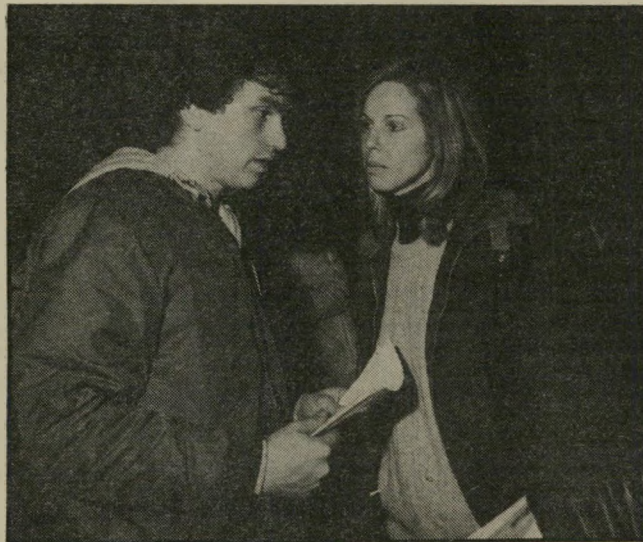
רמיסנה חל עוד כשמלאו לי 11. אבי התנדב לשליחות, למרות שהוא מאוד הצליח, מאז שהוא הועף ממפא"י ופתח עסק לייצוק כלכלי בארץ והיתה רווחה בבית. הוא יצא בשליחות לאמריקה, כדי להקים שם שרות-לעם של יהודים. הרעיון היה שצעירים יתנדבו לעלות לשנה ולשרת את המדינה.

גרנו בניו יורק. הייתי הולך ורואה סרטים במשך שעות. 30 סרטים בשבוע. זה היה בתחילת שנות ה-60. מאחר שאני שונא להיות בינוני, הפי סקתי לנגן בגיטארה. התחלתי להתאמן בכדורסל. הגובה עור - 187 - והתאמנתי ימים שלמים. הייתי חזק פיסית.

היו הרבה חתיכות בתיכון הא-מריקאי. החיים היו טובים. התחלתי לכתוב סיפורים קצרים שהתפרסמו. התקבלתי לקולג' של קולומביה. קיי בלתי רחיה מהצבא בארץ, כי אבי היה עובד-מדינה. אבל התחלתי להרגיש שאני ממחר מדי, וכותב על ריק. הרגשתי שאני לא יודע מספיק על החיים, חוץ מאשר על תרבות. החיטתי, למגינת ליבם של הוריי, שאני חוזר לארץ לשרת כצבא. שירתי שנה באחת הסידרות, ואחרי-כך הייתי קצין במודיעין.

אני טיפוס לא סנטימנטלי, ולא אוהב להפגין רגשות. אני משתעמם נורא מהר, ורואה בנינוניות שיעמם. העלבון הכייקשה בשבילי זה שיאמרו שאני משעמם.

באותה שנה שבה חזרנו לארץ, כשאבי מונה כסגן-נשיא אוניברסיטת חיפה, התחילה שרון ללמוד בניו יורק באותה הכיתה שאני למדתי בה. אחרי שנה אבי השתעמם באוניברסיטה,

שרון ואבי בהסרטה
רומנים עם שחקניות

אריה נשר, הוא כלכלן וסוציולוג, אדם בעל דיעות מתקדמות מומנו. הוא היה מבני-טיפוחיו של דויד בן-גוריון, שהי עז לטעון בכינוס של מפא"י שאי-אפי שר לפתור את בעיות המחר באמצעות כלי-האיתמו. גולדה נוכחה בכינוס, ודאגה שהוא ישלם את המחיר. הוא עף ממפא"י והוחרם. האמא, לילי נשר, רר סיה יפה מאוד, היתה מוכירתו של זלמן ארן. חברה בחוג של אינטלקטואלים רוסיים.

הייתי הכיביישן בשכונה. לא מדבר. ילד ספורטיבי. תלמיד טוב. ילד מתפקד, אבל מאוד סגור. עם כללים של עצמו. יום אחד התבקשתי לקרוא בקול רם חיבור מהמחברת. קראתי עד שכל הכיתה התחילה לצחוק. התגלגל שקראתי מרף ריק. המורים לא הרשימו אותי. המציאות היתה מרשימה

בלנקה. ממולו ממוסגר במיסגרת, פרוטרט של הבימאי אלפרד היצ'קוק. שולחן-עבודה גדול ופשוט. מערכת סטריאו משוכללת, עשרות קסטות וכדורסל. אבי נוהג לכדרר בו תוך כדי שיחה.

סיפר אבי נשר:

לפני שנתיים הגעתי לאיטליה כדי לביים את הסרט שי (היא). כשהי געתי, לא האמינו שאני הבימאי. שם הבימאים הם בני 50, לבושים בהידור, בעלי כרס וזקן. ואילו אני בן 31, לא יושב בבתי-קפה. לא מגדל זקן. לא כרס. לא מתחבר עם האנשים הנכונים. לא מתעסק בכרזים נאותים. אין לי חברים עיתונאים ואין לי תדמית אישית שאני מפתח.

כי מי אני? נולדתי ברמת-גן ולמי רתי בכיתה-הספר המתמיד. אבי, ר"ר

שרון בבית.
לא ידעתי שהיא עשירה!